

KommunForskning
i Västsverige

Yttrande

2022-01-09

Kommunforskning i Västsverige

Yttrande avseende betänkandet från utredningen om En effektiv ekonomistyrning i kommuner och regioner (SOU 2021:75)

En särskild utredare har givits i uppdrag att bedöma om nuvarande regelverk för ekonomisk förvaltning i kommunallagen (2017:725) utgör en bra grund för en effektiv ekonomistyrning i kommuner och regioner. Utredaren har lämnat sitt betänkande i SOU 2021:75, *En god kommunal hushållning*. Kommunforskning i Västsverige (KFi) är en av remissinstanserna. KFi:s övergripande synpunkter på förslagen i betänkandet lämnas först (avsnitt 1) och därefter följer mer detaljorienterade synpunkter (avsnitt 2).

1. Övergripande synpunkter

Utredningens förslag innebär att kommunallagens regelverk för ekonomisk förvaltning byggs på. Dels ökar kraven på den lokala uttolkningen av vad som utgör en så kallad god kommunal hushållning, dels tillkommer nya regler kopplade till balanskravet samtidigt som information hämtad från balanskravsutredningen föreslås integreras i resultaträkningen. Balanskravet kompletteras enligt förslaget med en resultatreserv istället för dagens resultatutjämningsreserv. Sammantaget innebär förslaget – med nya resultatnivåer, en fortsatt uppdelning av eget kapital samt nya balanskravsjusteringar och begrepp – att såväl budgeteringen som redovisningen blir mer komplex och svårbegriplig. Det riskerar naturligtvis att ha en negativ inverkan på redovisningens roll och funktion vid ansvarsutkrävande och beslutsfattande.

Utredningens slutsats att regelverket behöver utvidgas för att ge stöd till de kommuner och regioner som i dagsläget har svårigheter att nå en god kommunal hushållning kan ifrågasättas. Vi ställer oss tveksamma till valet att inordna såväl finansiellt sett starka som svaga kommuner och regioner i samma regelverk. Det är en brist att utredningen inte valt att undersöka andra möjliga konstruktioner. Exempelvis kunde en ordning med ett balanskrav som endast gäller för kommuner och regioner med en svag finansiell utveckling och/eller ställning kunnat ha varit en möjlighet. Den ekonomiska förvaltningen i kommuner och regioner som har en finansiellt sett stabil situation hade då endast behövt omfattas av reglerna om en god kommunal hushållning, och överflödiga administration och statlig detaljstyrning hade kunnat undvikas. Ett sådant regelverk hade legat i linje med den tillitsorienterade agenda som regeringen driver i andra frågor kring styrning, organisering och ledning av den offentliga sektorn.

Utredningens definition av *ekonomistyrning* är förvånande. Resonemangen som förs indikerar att med ekonomistyrning avses inte den interna styrning som äger rum i syfte att uppnå vissa satta mål. Den fokuserar istället på vad som snarare skulle kunna kallas finansiell planering eller *governance*. Resonemangen och förslagen bygger på ett alltför ensidigt statligt perspektiv.

KFi vill också framföra att det bedrivna utredningsarbetet väcker vissa frågor kring vilken standard som är rimlig för en statlig utredning. En fördjupad analys, grundad på kartläggning av redovisningspraxis, hade exempelvis varit angeläget att genomföra inom ramen för utredningen. Detsamma gäller kartläggningar av hur kommuner och regioner arbetar med ekonomistyrning i form av exempelvis budgetuppföljningar. Det är olyckligt att detta sammanfaller med att utredningen valt att inte ta del av den forskning som finns inom området. Med tanke på utredningens uttalade fokus på ekonomistyrning så är det överraskande att den bortsett från den omfattande forskningslitteratur som finns om ekonomistyrning i svenska kommuner. En redovisning av kunskapsläget inom utredningens område hade inneburit en ökad tydlighet och skärpa i resonemang och förslag.

2. Detaljerade synpunkter

I det följande kommenteras utredningens förslag mer ingående. Kommentarererna följer samma struktur som betänkandets kapitel sex, där samtliga förslag finns presenterade.

2.1 Vikten av goda planeringsförutsättningar (förslagen i kapitel 6.2)

KFi delar utredningens bedömning att goda planeringsförutsättningar är en viktig förutsättning för en effektiv ekonomistyrning i kommuner och regioner. Precis som utredningen lyfter fram är utformningen av statsbidragen en i sammanhanget viktig faktor och något som bör ses över i framtiden. I det enskilda fallet kan riktade statsbidrag naturligtvis vara väl motiverade. Men det är också viktigt att staten tar ett helhetsgrepp om frågan med riktade statsbidrag. Det handlar om att säkra upp koordineringen av statsbidragen och att skapa ett förutsägbart system som främjar ett strategiskt och långsiktigt ekonomiskt agerande. Ett system som i grunden bygger på generella statsbidrag är inte endast en viktig förutsättning för en effektiv ekonomistyrning, det är också en förutsättning för den kommunala självstyrelsen.

2.2 God kommunal hushållning (förslagen i kapitel 6.3)

KFi är i grunden positiv till förslaget om ett tioårigt program för god kommunal hushållning. Det är logiskt att antagna mål och riktlinjer, som har betydelse för den ekonomiska förvaltningen, samlas i ett dokument. Detta torde säkerställa målen och riktlinjernas dignitet i styrkedjan. Att det dessutom finns krav på en uppdatering under varje mandatperiod bör bidra till att säkerställa att målen och riktlinjerna förblir aktuella. KFi anser dock att vissa delar av förslaget bör ses över.

Till att börja med vill KFi påpeka att förslaget om att det tioåriga programmet för god kommunal hushållning ska träda i kraft 2023 *inte* lämnar tillräckligt utrymme för kommuner och regioner att hantera frågan på ett grundläggande sätt i sitt budgetarbete under innevarande år. Det handlar både om att det ska finnas tid för tjänstepersoner att bereda frågan och att det ska finnas tid för hantering av frågan inom ramen för det politiska systemet. Organiseringen av budgetarbetet i kommuner och regioner innebär att budgeten för 2023 i de flesta fall beslutas redan i juni 2022. Mot bakgrund av det framstår det som rimligt att programmet träder i kraft först 2024.

KFi är positiv till att de obligatoriska finansiella målen fångar olika aspekter av ekonomin. Det hade dock varit logiskt om de definierade nyckeltalen, som är kopplade till respektive mål, gick att härleda direkt från resultaträkning, balansräkning eller kassaflödesanalys. Tillämpningen av blandmodellen innebär att så inte är fallet för nyckeltalet *soliditet inklusive ansvarsförbindelsen för pensionsförpliktelser*. När det gäller

nyckeltalet *självfinansieringsgrad av investeringar* skulle uppgiften som ingår i nyckeltalet med fördel kunna hämtas från kassaflödesanalysen och raden ”kassaflöde från den löpande verksamheten” istället för att vara baserad på uppgifter från resultaträkningen. Då hade det funnits en explicit koppling mellan målet för självfinansiering och kassaflödesanalysen.

När det gäller de obligatoriska målen vill KFi också lyfta fram att utredningen inte gör någon åtskillnad mellan självfinansiering av investeringar i skattefinansierad verksamhet och i sådan verksamhet som lyder under självkostnadsprincipen. Detsamma gäller nyckeltalet *låneskuldens andel av skatteintäkter samt generella statsbidrag och utjämning*. Beroende på finansiering så skiljer sig förutsättningarna för verksamheterna åt väsentligt, och det borde rimligtvis avspeglas i ambitionsnivån för nyckeltalen självfinansieringsgrad av investeringar och låneskuld inom de två verksamheterna.

KFi vill vidare påpeka att ett ensidigt fokus på redovisningsenheten kommun kan vara problematisk, framförallt om ett viktigt syfte med de obligatoriska målen är att de ska bidra till att skapa förutsättningar för jämförelser mellan olika kommuner. Organisationsfriheten innebär som bekant att det finns skillnader i vilken form verksamheten bedrivs. En annan omständighet är att vissa kommuner har internbanker, andra inte. Sådana skillnader riskerar naturligtvis ha en negativ inverkan på möjligheten till rättvisande jämförelser avseende exempelvis soliditet och skuldsättning. Det är således inte endast ekonomisk situation, utan även valet av organisationsform, som kan komma att påverka om en kommun når upp till de i utredningen angivna nivåerna för vad som utgör en så kallad stark finansiell ställning. Mot denna bakgrund framstår det som viktigt att ännu tydligare inkludera kommunkoncernperspektivet i det tioåriga programmet för en god kommunal hushållning.

Avslutningsvis vill KFi betona att god kommunal hushållning är ett teoretiskt ideal som principiellt kan betraktas på olika sätt. Vilken resultatnivå som är eftersträvansvärd är exempelvis beroende av om ett strikt kapacitetsbevarande- eller förmögenhetsbevarandeperspektiv anläggs. Tyvärr undviker utredningen dessa mycket grundläggande frågor. Välutvecklade principiella resonemang om vad som utgör en god kommunal hushållning, i en bokföringsmässig redovisning som bygger att materiella anläggningstillgångar värderas och skrivs av baserat på historiska anskaffningsvärden, saknas alltså i utredningen. Istället går utredningen direkt på att försöka mäta vad som utgör en god kommunal hushållning. Här blottläggs utredningens svaga förankring i litteraturen, då såväl

internationell som nationell akademisk litteratur behandlar dessa frågor och således hade kunde erbjuda välbehövlig vägledning för det bedrivna utredningsarbetet. Det finns även standardsättare som specifikt riktar sig till offentlig sektor som har arbetat med att definiera och operationalisera generationsprincipen och innebörden av finansiell hållbarhet. Ett sådant exempel är det arbete som International Public Sector Accounting Standards Board (IPSASB) har bedrivit. Det resulterade i att IPSASB 2013 antog en praktisk guideline, "Reporting on the Long-Term Sustainability of an Entity's Finances".

2.3 Ekonomi i balans (förslagen i kapitel 6.4)

Som tidigare nämnts anser KFi att det hade varit relevant att överväga andra alternativ än att bibehålla ett i grunden oförändrat balanskrav. Detta görs tyvärr inte inom ramen för utredningen.

KFi avstyrker förslaget att årets resultat efter balanskravsjusteringar och balanskravsresultatet ska anges i direkt anslutning till posten årets resultat i resultaträkningen. En sådan kommunal särart är inte motiverad. Förslaget är olyckligt eftersom det skulle innebära en sammanblandning mellan klassiska bokföringsmässiga poster och de fiktiva poster som ingår i balanskravsutredningen. Balanskravet och balanskravsutredningen är en del av statens styrning av kommuner och regioner men bör inte integreras i de finansiella rapporterna. I resultaträkningen finns redan jämförelsestörande och extraordinära poster som syftar till att informera användarna om att vissa händelser eller transaktioner ägt rum, som är specifika för det aktuella året, och att dessa haft en resultatpåverkan. Att skapa ytterligare resultatrader som inte är tydligt definierade i lagstiftningen skulle riskera ha en synnerligen negativ inverkan på redovisningsinformationens *begriplighet*. Enligt KFi:s uppfattning bör uppföljningen av balanskravet även fortsättningsvis ske i ett separat avsnitt av förvaltningsberättelsen, där balanskravsutredningen ingår som en fristående rapport.

KFi vill också påpeka att utredningen förefaller underskatta variationerna i praxis sedan reglerna om balanskravsutredningen trädde i kraft 2013. Empiriska studier visar att balanskravsutredningens innehåll och utformning påtagligt har varierat i kommunsektorn. Det handlar delvis om att de lagstadgade justeringsposterna tolkas på olika sätt. Men det finns också gott om exempel på kommuner som, utöver de lagstadgade justeringsposterna, väljer att göra andra justeringar vid beräkningen av balanskravsresultatet. Utredningens

förslag om att i lagstiftningen införa ytterligare ett antal justeringsposter i balanskravsutredningen, som inte är tydligt definierade, riskerar att spå på variationerna ytterligare i praxis. Det är önskvärt med en tydligare vägledning angående hur balanskravsresultatet ska beräknas.

KFi delar utredningens bedömning om att undantagsregeln om synnerliga skäl för att inte återställa ett negativt balanskravsresultat, kommit att användas på ett annat sätt än den som var lagstiftarens intention. Det är något som många empiriska studier har visat. Mot den bakgrunden är det rimligt att reglerna kring möjligheten att inte återställa negativa balanskravsresultat begränsas. I exceptionella situationer kan det dock finnas ett behov av att budgetera ett negativt balanskravsresultat och/eller tillåta en längre återställningstid än tre eller sex år. Eftersom det inte finns några legala sanktioner vid avvikelser från balanskravsreglerna så innebär denna skärpning en uppenbart ökad risk för lagtrots – att kommuner eller regioner helt enkelt väljer att inte återställa negativa balanskravsresultat inom angiven tidsram. Det riskerar att skapa incitament till upprättandet av orealistiska budgetar och/eller kreativ redovisning. Det bör även beaktas att det finns ett betydande tolkningsutrymme vid beräkningen av balanskravsresultatet. Sådan flexibilitet kan också komma att användas för att göra tvivelaktiga balanskravsjusteringar, som medför att kommuner och regioner till synes klarar den i lagen fastslagna ambitionen för en ekonomi i balans. Fler undantag än en stark finansiell ställning, för att inte återställa ett negativt balanskravsresultat, bör därför övervägas.

KFi vill också påpeka att definitionen av vad som utgör en stark finansiell ställning är mycket högt satt för att gälla för en i huvudsak skattefinansierad verksamhet. En stark finansiell ställning bör kunna åberopas vid en lägre soliditetsnivå än den som utredningen föreslår. Som tidigare nämnts är det dessutom ytterst tveksamt om kriterierna för en stark finansiell ställning endast ska omfatta den verksamhet som bedrivs i förvaltningsform.

2.4 Resultatreserv (förslagen i kapitel 6.5)

Som tidigare nämnts är KFi tveksam till den föreslagna resultatreserven. Det skulle även utan tillämpning av en sådan reserv kunna lagstiftas om en möjlighet för kommuner och regioner att anta riktlinjer för tillåten användning av eget kapital. En sådan regel skulle med fördel kunna kopplas till reglerna om en stark finansiell ställning som, enligt förslagen i kapitel 6.4,

innebär att kommuner och regioner med en sådan ekonomi tillåts budgetera och redovisa ett negativt balanskravsresultat.

Om den föreslagna resultatreserven införs föreslår KFi att den, istället för att vara en delpost under eget kapital, redovisas som en *därav-post* till eget kapital.

2.5 Konjunkturutjämnning för kommuner och regioner (förslagen i kapitel 6.6)

KFi tillstyrker att resultatutjämningsreserven avvecklas. Om den föreslagna resultatreserven införs istället skulle KFi förorda en annan lösning än de föreslagna övergångsbestämmelserna som sträcker sig över 10 år. Istället för att ha dubbla reserver under en så lång tidsperiod menar vi att övergångsregler, som möjliggör en omedelbar överföring av medel från en resultatutjämningsreserv till övrigt eget kapital eller den nya resultatreserven, bör övervägas. Hur stor andel av tidigare reserverade medel som tillåts överföras till den nya resultatreserven skulle i sådana fall kunna kopplas till den ekonomiska ställningen.

KFi är positiv till förslaget om en statlig garanti för intäkterna i kommuner och regioner vid djupare konjunkturedgångar. För att en sådan garantimodell ska kunna bidra till att skapa goda planeringsförutsättningar för kommuner och regioner är det centralt att Riksdagen *ex ante* tydligt fastställer förutsättningarna för hur modellen ska tillämpas.

2.6 Budget, räkenskaper och uppföljning (förslagen i kapitel 6.7)

Formuleringen att "Årsredovisningen får godkännas om resultaträkning och balansräkning är rättvisande" är mycket olycklig eftersom den kan ge intrycket av att kravet på en rättvisande bild endast skulle omfatta två finansiella rapporter. I 4 kap. 3 § lagen (2018: 597) om kommunal bokföring och redovisning anges att "Årsredovisningens delar ska upprättas som *en helhet* och ge en rättvisande bild av verksamhetens resultat och kommunens eller regionens ekonomiska ställning" (kursivering tillagd). I såväl nationell som internationell normering är det också ett vedertaget förhållningssätt att det är årsredovisningen som helhet som ska ge en rättvisande bild av resultat och finansiell ställning. Detta är särskilt betydelsefullt när lagstiftning och kompletterande normering är principbaserad och i huvudsak bygger på bokföringsmässiga grunder. Det innebär att upprättarna av redovisningen oundvikligen måste göra vissa uppskattningar och bedömningar. Utifrån ett begriplighetsperspektiv är det således betydelsefullt med noter och andra specifikationer

som bidrar till att säkerställa en miniminivå av öppenhet och transparens kring de uppskattningar och bedömningar som informationen i resultaträkningen och balansräkningen bygger på.

Av ovan nämnda skäl bör revisorernas uttalande i revisionsberättelsen inte endast knytas till att resultaträkning och balansräkning är rättvisande. I lagstiftningen bör det finnas en formulering som tydliggör att uttalandet omfattar fler aspekter än så.

Utredningen föreslår att "... fullmäktige ska inhämta förklaring från de ansvariga över uttalanden från revisorerna om att resultaträkningen och balansräkningen i årsredovisningen inte är rättvisande". Mot bakgrund av de senaste årens diskussioner om gränsdragningen mellan tjänstepersoners och politikers ansvar när det kommer till den finansiella rapporteringens tillförlitlighet så är det, enligt KFi:s uppfattning, önskvärt med en precisering av vem eller vilka som avses med "de ansvariga".

KFi avstyrker förslagen som rör förändrat innehåll i delårsrapporten. Det är svårt att förstå motivet till att delårsrapporten endast ska bestå av en resultaträkning. Givet att intäkterna och kostnaderna i resultaträkningen är periodiserad information så måste de rimligtvis härledas med stöd av balansräkningen. En delårsrapport där resultaträkningen utgör den enda obligatoriska finansiella rapporten skulle heller inte möjliggöra en uppföljning av de obligatoriska finansiella målen i det tioåriga programmet för god kommunal hushållning. Det är också värt att beakta att det i litteraturen brukar betonas att delårsrapporten fyller fler viktiga funktioner än att utgöra en budgetuppföljning. Exempelvis att upprättandet av en fullständig delårsrapport bidrar till att kvalitetssäkra rutinerna inför arbetet med årsredovisningen. En delårsrapport som täcker in de sex till åtta första månaderna, vilket är den ordning som gäller idag, torde inte vara lika påverkad av cykliska effekter som finns inom vissa verksamheter. Sådana uppgifter kan också utgöra ett underlag som har betydelse för bedömningen av nästkommande budgetår. Baserat på resonemangen som förs i utredningen finns inte mycket som tyder på att utredningen i sina förslag har beaktat dessa viktiga aspekter. Istället finns ett ensidigt fokus på delårsrapporten som en tidig budgetuppföljning. Utredningen förefaller inte heller ha tagit del av genomförd ekonomistyrningsforskning, vilken bland annat behandlar centrala frågor som budgetföljsamhet. Vidare kan konstateras att utredningen inte heller redovisar någon egen inventering av de rutiner som idag finns i kommunsektorn när det gäller månads- och kvartalsuppföljningar av budgeten. KFi menar att en eventuell ändring av lagstiftning

rörande delårsrapportens innehåll måste föregås av ett betydligt mer grundligt utredningsarbete. Utredningen är svag på den här punkten i förslag och argumentation.

Enligt KFi bör även förslaget om en förkortad tidsperiod för delårsrapporten utredas vidare och då lämpligen även inkludera en översyn och samordning med reglerna för hanteringen årsredovisningen. Inom ramen för det forsknings- och utvecklingsarbete som bedrivs på KFi har uppgifter samlats in om hanteringen av delårsrapport och årsredovisning. Uppgifterna visar bland annat vid vilken tidpunkten styrelsen överlämnar delårsrapport och årsredovisning till revisorerna och fullmäktige samt vid vilken tidpunkt fullmäktige behandlar delårsrapport och årsredovisning. Viss deskriptiv statistik ingår i redan publicerade studier¹ men mycket av analysarbetet kring variationerna som finns mellan olika kommuner kvarstår fortfarande. Baserat på deskriptiv statistik som finns att tillgå, för räkenskapsåren 2018-2020, kan konstateras att de fastställda datumen för när styrelsen ska överlämna delårsrapport och årsredovisning i regel följs. Något sista datum för hantering av delårsrapport och årsredovisning finns som bekant inte i nuvarande lagstiftning. Vi kan konstatera att delårsrapporten vanligtvis hanteras av fullmäktige i oktober eller november medan hanteringen av årsredovisningen vanligtvis sker i april eller maj. Utredningens förslag skulle således innebära att fullmäktiges hanteringen av delårsrapport och årsredovisning mer eller mindre skulle överlappa varandra. Lämpligheten i att koncentrera all obligatorisk finansiell rapporteringen till en så pass begränsad tidsperiod måste ifrågasättas. KFi vill även påpeka att det har en negativ inverkan på informationens aktualitet, och därmed även informationens återförings- och prognosrelevans, att delårsrapport och årsredovisning hanteras av fullmäktige relativt lång tid efter redovisningsperiodens slut. Det finns därför starka skäl för att ta ett samlat grepp och utreda förutsättningarna för att i framtiden lagstifta om ett tidigareläggande av hanteringen av såväl delårsrapport som årsredovisning.

¹ Donatella, P. och Olsson, A. (2021). Delårsrapporten: En kartläggning av praxis under perioden 2018-2020. *KFi-rapport nr 171*. <https://www.kfi.se/wp-content/uploads/2021/10/KFi-rapport-171.pdf>

Donatella, P., Haraldsson, M. och Tagesson, T. (2021). Reporting on COVID-19—or not? Annual report disclosure of the pandemic as a subsequent event. *Journal of Public Budgeting, Accounting & Financial Management*, ahead-of-print. <https://doi.org/10.1108/JPBAFM-04-2021-0074>

2.7 Revision och kontroll (förslagen i kapitel 6.8)

Den kommunala revisionen har en viktig roll när det gäller uppföljning och granskning av ekonomi och verksamhet. KFi är därför positiv till förslagen om revisionens utökade uppdrag. KFi vill även påpeka att det är mycket positivt att det finns ett förslag om att revisionsberättelser ska hållas tillgängliga för allmänheten på kommunen eller regionens webbplats från och med tillkännagivandet av det fullmäktigesammanträde då revisionsberättelserna ska behandlas. Vår erfarenhet är att insynen i revisionsberättelserna i dagsläget är begränsad i vissa kommuner. I samband med forskningsprojekt under de senaste åren har det visat sig mycket svårt att som extern intressent få tillgång till granskningsrapporter från de sakkunniga biträdena. Att det ställs krav på att underlag från såväl de politiska revisorerna som de sakkunniga biträdena ska hållas tillgängliga skulle bidra till att säkerhetsställa nödvändig insyn i revisionens bedömningar. Sådan information är naturligtvis betydelsefull att ha tillgång till för externa läsare av årsredovisningen.

2.8 Vägledning och stöd inom ekonomistyrning (förslagen i kapitel 6.9)

KFi avstyrker förslaget om att en statlig myndighet ska ges i uppdrag att lämna vägledning och stöd till kommuner och regioner i frågor avseende ekonomisk styrning och förvaltning. Det räcker med de redan befintliga 40 myndigheterna som på ett eller annat sätt påverkar verksamhet och ekonomi i kommunsektorn. Att följa upp och analysera såväl kommunsektorns som enskilda kommuners finansiella utveckling bör rimligtvis utgöra en del av Finansdepartementets löpande arbete. Det är enligt KFi:s uppfattning därför inte heller motiverat att ge en statlig myndighet detta uppdrag. Förslagen tyder också på en begränsad tilltro till kommuners och regioners egen kompetens och kapacitet att genomföra ekonomiska och verksamhetsmässiga analyser och förse beslutsfattare med högkvalitativa underlag.

Angående den kommunala särarten så finns en rad potentiella för- och nackdelar med utvecklingen mot en mer sektorsneutral redovisning. KFi ser positivt på att frågan behandlas i kommande statliga utredningar. KFi vill dock påtala att den interna och externa redovisningen har olika syften och vänder sig till delvis olika målgrupper. Att RKR i sin normering av den externa redovisningen ska ta hänsyn till den interna styrningen i så pass många organisationer, med vitt skilda ekonomiska förutsättningar och sätt att styra sin ekonomi och verksamhet på, framstår som orimligt.

2.9 Statistik (förslagen i kapitel 6.10)

KFi tillstyrker utredningens förslag om den nya statistik som Statistiska centralbyrån ges i uppgift att samla in i räkenskapssammandraget. Att dessa uppgifter blir tillgängliga i den offentliga statistiken möjliggör att kommuner och regioner till en relativt låg kostnad får förbättrade möjligheter att jämföra sig med andra. Det är även positivt med tillgång till sådana uppgifter för forsknings- och utvecklingsarbete.

2.10 En övre gräns för utgifter och belåning (förslagen i kapitel 6.11)

KFi delar utredningens bedömning om att staten inte bör införa gränser för upplåning och utgifter.

Beslut i detta ärende har fattats av föreståndare Gustaf Kastberg Weichselberger. Biträdande föreståndare Pierre Donatella har varit ansvarig för arbetet med att samordna och sammanställa KFi:s yttrande.

Beslutet är inte signerat eftersom det har fattats digitalt.

Gustaf Kastberg Weichselberger